

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **K. J.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 7 września 2022 r.,

osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku K. J. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

K. J. wniósł do Sądu Najwyższego pismo z dnia 21 czerwca 2022 r., które zostało potraktowane przez Przewodniczącego Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...].

Sprawa została zarejestrowana pod numerem IV KO 78/22, a K. J. wezwano do uzupełnienia braków formalnych wniosku, a mianowicie złożenie wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego oraz uiszczenie opłaty w kwocie 150 zł. W odpowiedzi K. J. wniósł o przyznanie mu obrońcy z urzędu w toku postępowania wznowieniowego oraz zwolnienie go z kosztów postępowania.

Do akt niniejszego postępowania dołączano kolejne pisma K. J. kierowane do poszczególnych sędziów Sądu Najwyższego, tj. z dnia 22 czerwca 2022 r. zaadresowane do SSN Igora Zgolińskiego, z dnia 30 czerwca 2022 r. zaadresowane kolejno do SSN Wiesława Kozielowicza, SSN Waldemara Plóciennika, SSN Jerzego Grubby, SSN Jarosława Matrasy, SSN Piotra Mirek, z dnia 10 sierpnia 2022 r. zaadresowane do SSN Małgorzaty Bednarek, a także z dnia 11 lipca 2022 r. zaadresowane do Izby Karnej Sądu Najwyższego. Ponadto dołączono także przesłane do Sądu Najwyższego oświadczenie P. W. z dnia 11 lipca 2022 r. i pismo K. J. z dnia 28 lipca 2022 r.

Z treści ww. korespondencji wynika, że K. J. przede wszystkim uważa się za osobę niewinną i przez to niesłusznie skazaną. Kwestionuje poczynione przez sądy obu instancji ustalenia faktyczne i podnosi szereg zarzutów w zakresie dokonanej oceny dowodów, co w efekcie doprowadziło do przypisania mu odpowiedzialności za usiłowanie zabójstwa K. F. w zamiarze ewentualnym oraz nielegalne posiadanie broni palnej. Tymczasem działał jedynie w obronie życia swojego i P. W.. Wskazuje ponadto na „fałszowanie dowodów, protokołów i różnego rodzaju przekłamania”, a także składanie fałszywych zeznań przez świadków. Organy ścigania od 2014 r. „tuszują” przestępstwa, których miał się dopuszczać K. F. i roztaczają nad nim parasol ochronny. Jako przykład przywołał sprawę II K [...] Sądu Okręgowego w O. dotyczącą grupy przestępczej, która wyłudziła 40 mln zł VAT, w której sędzia nie chciał nawet przesłuchać K. F. w charakterze świadka. Prowadził ją ten sam sędzia, który orzekał w Sądzie I instancji w jego postępowaniu. Gdy chciał nagłośnić nieprawidłowości to sąd nakazał umieścić go po odbyciu kary w „psychiatryku” wbrew zaleceniom biegłych. Z kolei P. W. w swym oświadczeniu podkreśla, że K. J. stanął w jego obronie i swojej. Ponadto K. F. mógł zostać postrzelony przez K.. Na początku śledztwa wrabiano go, że strzelał na stacji paliw, co jest nieprawdą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego K. J. o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku) w sytuacji, gdy „z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność”. Użyty przez ustawodawcę zwrot „odmawia” oznacza, że Sąd Najwyższy jest zobligowany do przeprowadzenia takiej kontroli osobistego wniosku strony, który wbrew art. 545 § 2 k.p.k. nie został sporządzony i podpisany przez profesjonalnego przedstawiciela procesowego, pod kątem okoliczności, na których go oparto. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540 k.p.k., 540a k.p.k., 540b k.p.k.) i nie każde, nawet zaistniałe w rzeczywistości, uchybienie procesowe będzie się w nie wpisywało.

W orzecznictwie wskazuje się, że „oczywista bezzasadność”, o której mowa w art. 545 § 3 k.p.k. powinna być rozumiana podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem „bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia” (postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5).

Analiza korespondencji skazanego K. J. jednoznacznie wskazuje, że z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Podniesione przez ww. okoliczności nie mieszczą się bowiem w katalogu podstaw wznowienia określonych w rozdziale 56 k.p.k.

Przede wszystkim podkreślić należy, że jeżeli wnioskodawca uważa, iż w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania doszło do popełnienia przestępstw związanych z fałszowaniem dowodów, to aby skutecznie powołać się na tę okoliczność w postępowaniu wznowieniowym musiałby wskazać potwierdzający takie okoliczności prawomocny wyrok skazujący. *Propter falsa* jako podstawa

wznowieniowa może być skuteczna tylko wówczas, gdy czyn o jakim mowa we wniosku zostanie ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. Wniosek o wznowienie postępowania powinien zatem wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 § 1 i § 2 k.p.k.), czego K. J. nie uczynił. Samo powołanie się na fakt składania fałszywych zeznań, czy też przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych nie jest więc wystarczające dla wznowienia postępowania w oparciu o przesłankę z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do pozostałych argumentów godzi się zauważyć, że za nowy fakt lub dowód, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. nie może być uznane subiektywne przekonanie wnioskodawcy o swej niewinności i niesłusznym skazaniu. Postępowanie wznowieniowe nie służy bowiem powtórzeniu postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji. Wskazywane przez K. J. okoliczności w żadnej mierze nie mogą być uznane za *novum*, które ujawniło się po wydaniu wyroku przez Sąd Apelacyjny w [...], a stanowią jedynie polemikę z przeprowadzonymi na etapie postępowania jurysdykcyjnego dowodami i ich oceną. Potencjalne nieprawidłowości w tym zakresie, o ile stanowią rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, można co najwyżej uczynić podstawą kasacji od wyroku Sądu II instancji. Zresztą analiza akt sprawy II K [...] wskazuje, że ten nadzwyczajny środek zaskarżenia został w istocie wywiedziony przez obrońcę K. J., a znaczna część okoliczności podnoszonych przez ww. w niniejszym postępowaniu została podniesiona w kasacji (k. 5613-5621).

Jeśli chodzi o wniosek skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania oraz wniosek o zwolnienie z obowiązku uiszczenia opłaty, to ich rozpoznanie jawi się jako bezprzedmiotowe wobec stwierdzenia zmaterializowania się okoliczności, o której mowa w art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. Celem tego przepisu jest bowiem zredukowanie zbędnych przebiegów procesowych w postępowaniu

wznowieniowym w sytuacji, gdy obiektywnie brak jest podstaw do wznowienia postępowania. Gdy już zatem *prima vista* jasny jest brak okoliczności wskazujących na zmaterializowanie się którejkolwiek z podstaw wznowieniowych wskazanych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. nieracjonalne i niecelowe byłoby kontynuowanie czynności procesowych mających doprowadzić do uzupełniania braków formalnych wniosku przez wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu (czy zwolnienie go z obowiązku uiszczenia opłaty), skoro okoliczności wskazane przez skazanego obiektywnie nie mogą doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w części dyspozytywnej.

[as]